

EBA/GL/2014/11

19. december 2014

Smernice

o opredelitvi ukrepov za zmanjšanje ali odpravo ovir za rešljivost in okoliščinah, v katerih se lahko posamezen ukrep uporablja v skladu z Direktivo 2014/59/EU

Smernice organa EBA o opredelitvi ukrepov za zmanjšanje ali odpravo ovir za rešljivost in okoliščinah, v katerih se lahko posamezen ukrep uporablja

Vloga teh smernic

Ta dokument vsebuje smernice, izdane v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (v nadaljnjem besedilu: uredba o EBA). V skladu s členom 16(3) uredbe o EBA si morajo pristojni organi in finančne institucije na vsak način prizadevati za upoštevanje smernic.

V smernicah je predstavljeno stališče organa EBA glede ustreznih nadzorniških praks v okviru Evropskega sistema finančnega nadzora ali glede tega, kako bi bilo treba uporabljati zakonodajo Unije na posameznih področjih. Organ EBA zato od vseh pristojnih organov in finančnih institucij, na katere je naslovil smernice, pričakuje, da jih bodo upoštevali. Pristojni organi, za katere smernice veljajo, bi jih morali upoštevati tako, da jih ustrezno vključijo v svoje nadzorne prakse (npr. s spremembo pravnega okvira ali nadzorniških postopkov), tudi če so smernice naslovljene predvsem na institucije.

Zahteve v zvezi s poročanjem

Pristojni organi morajo v skladu s členom 16(3) uredbe o EBA do 20. februar 2015 organ EBA uradno obvestiti, ali ravnajo oziroma ali nameravajo ravnati v skladu s temi smernicami, ali pa mu sporočiti razloge za njihovo neupoštevanje. Uradno obvestilo je treba poslati na obrazcu iz poglavja 5 na e-naslov compliance@eba.europa.eu z navedbo oznake „EBA/GL/2014/11“. Uradna obvestila morajo predložiti osebe, ki so pooblaščenice za poročanje o skladnosti v imenu svojih pristojnih organov.

Uradna obvestila bodo v skladu s členom 16(3) uredbe o EBA objavljena na spletni strani organa EBA.

Naslov I – Predmet urejanja, področje uporabe in opredelitev pojmov

1. Predmet urejanja

V teh smernicah so navedene dodatne podrobnosti o ukrepih iz člena 17(5) Direktive 2014/59/EU in okoliščinah, v katerih se lahko posamezen ukrep uporablja.

2. Opredelitev pojmov

V teh smernicah se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (a) „strategija reševanja“ pomeni sklop ukrepov za reševanje institucije ali skupine.
- (b) „prejemnik“ pomeni pridobitelja, premostitveno institucijo ali nosilca upravljanja sredstev po uporabi instrumenta prodaje poslovanja, premostitvene institucije ali izločitve sredstev.
- (c) „reševanje z več vstopnimi točkami (MPE)“ pomeni strategijo reševanja ali eno od možnosti v okviru strategije reševanja, v okviru katere dva ali več organov za reševanje uporabijo pooblastila za reševanje za več regionalnih podskupin ali subjektov v skupini.
- (d) „reševanje z eno vstopno točko (SPE)“ pomeni strategijo reševanja ali eno od možnosti v okviru strategije reševanja, v okviru katere en organ za reševanje uporabi pooblastila za reševanje na ravni ene nadrejene družbe ali ene institucije, nad katero se izvaja konsolidiran nadzor.

3. Raven uporabe

Te smernice se uporabljajo za organe za reševanje.

Naslov II – Zahteve, ki se uporabljajo za vse ukrepe

4. Ovire in povezanost z bonitetnimi zahtevami ter zahtevami glede strukturne ločitve

- (a) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uporabe ukrepov za odpravo ali zmanjšanje bistvenih ovir za rešljivost, vključno z ovirami v tretjih državah, ki nastanejo zaradi značilnosti institucije ali zaradi prepletanja teh značilnosti z zunanjimi okoliščinami. Oceniti bi bilo treba učinek ovir na izvedljivost in verodostojnost, kot je določeno v regulativnem tehničnem standardu o vsebini načrtov reševanja in ocenjevanju rešljivosti določene (prednostne ali alternativne) strategije reševanja, vključno s predvidljivimi ovirami za ponovno vzpostavitev dolgoročno uspešnega poslovanja subjekta, ki zagotavlja kontinuiteto kritičnih funkcij institucije v postopku reševanja.
- (b) Organi za reševanje lahko uporabljajo ukrepe izključno za obravnavo ovir za rešljivost, ne da bi bilo treba, da institucija krši ali verjetno krši zahteve glede bonitetne ureditve.

- (c) Če obstoječi bonitetni standardi ali zahteve, zlasti v skladu z Direktivo 2013/36/EU in Uredbo (EU) št. 575/2013, ne zadostujejo za zagotavljanje izvedljivosti in verodostojnosti strategije reševanja za posamezno institucijo ali skupino, bi morali organi za reševanje po posvetovanju s pristojnim organom proučiti možnost sprejetja ustreznih ukrepov za uvedbo dodatnih standardov in zahtev za institucijo. Če je strukturna ločitev določenih dejavnosti zahtevana po pravu, ki se uporablja, ali na podlagi zahteve pristojnega organa, in organi za reševanje ocenijo, da ta ločitev ne zadostuje za zagotavljanje izvedljivosti in verodostojnosti strategije reševanja, bi morali organi za reševanje proučiti možnost sprejetja dodatnih ukrepov.

5. Sorazmernost

Uporabi se lahko vsak izmed ukrepov iz člena 17(5) Direktive 2014/59/EU, če so primerni, potrebni in sorazmerni, da se zmanjšajo ali odpravijo ovire za izvajanje določene strategije reševanja, vključno z ovirami za izvedbo likvidacije, če bo institucija v primeru propada verjetno likvidirana v običajnem insolvenčnem postopku.

- (a) Ukrep je primeren za doseganje postavljenega cilja, če lahko pravočasno bistveno zmanjša ali odpravi zadevno oviro.
- (b) Ukrep je potreben za doseganje postavljenega cilja, če je potreben za odpravo ali bistveno zmanjšanje bistvene ovire za izvedljivo in verodostojno izvajanje zadevne strategije reševanja ter če ne obstajajo milejši ukrepi, s katerimi se lahko v enaki meri doseže isti cilj z manjšim poseganjem. Stopnjo poseganja ukrepa bi bilo treba oceniti glede na stroške in negativen vpliv na institucijo, njene lastnike in njihovo svobodo gospodarske pobude ter glede na trdnost in stabilnost tekočega poslovanja institucije. V skladu s členom 10(3) Direktive 2014/59/EU se kakršna koli izredna javnofinančna pomoč ne sme šteti za ukrep z manjšim poseganjem.
- (c) Ukrep je sorazmeren grožnji, ki jo imajo te ovire za finančno stabilnost v primeru propada institucije, če so skupne koristi omogočanja likvidacije v običajnem insolvenčnem postopku ali izvedljivega in verodostojnega reševanja institucije ter izpolnjevanja ciljev reševanja večje od skupnih stroškov in negativnega učinka odprave ovir za rešljivost. Organi za reševanje bi morali pri uporabi načela sorazmernosti premisliti tudi o ukrepih z manjšim poseganjem.

6. Alternativne strategije reševanja

Z ukrepi iz člena 17(5) Direktive 2014/59/EU, ki jih izvedejo organi za reševanje, bi se morale v prvi vrsti odpraviti ovire za reševanje v zvezi s prednostno strategijo reševanja. Kadar organ za reševanje proučuje možnost uporabe alternativnih ali zasilnih strategij v določenih situacijah, ko prednostna strategija ne bi dosegla ciljev zaščite finančne stabilnosti z ohranitvijo kritičnih funkcij oziroma če se pričakuje, da ne bo uspešno izvedena, zlasti v zvezi s čezmejnimi skupinami, bi bilo treba upoštevati ovire za izvajanje alternativnih možnosti in jih po potrebi odpraviti. Vendar bi bilo treba ukrepe, potrebne za odpravo ovir za alternativne možnosti,

izvajati le, če ne ovirajo izvedljivega in verodostojnega izvajanja prednostne strategije za reševanje.

Naslov III – Podrobnosti in okoliščine v zvezi z določenimi ukrepi

7. V zvezi z zahtevo iz točke (a) člena 17(5) Direktive 2014/59/EU, da institucija ustrezno spremeni sporazume o znotrajskupinskem financiranju oziroma oceni, ali je sprejemljiva odsotnost teh sporazumov, ali sklene sporazume o opravljanju storitev (SLA) – bodisi znotraj skupine ali s tretjimi osebami – ki obsegajo zagotavljanje kritičnih funkcij ali storitev, se uporabljajo naslednje zahteve:

- (a) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucija pregleda obstoječe sporazume o znotrajskupinskem financiranju ali preveri odsotnost teh sporazumov, če pri svoji oceni obstoječih sporazumov o znotrajskupinskem financiranju ugotovijo, da zagotavljanje podpore ali oblike podpore (ali odsotnost sporazuma te vrste) organom za reševanje bistveno otežuje uresničevanje ciljev reševanja z uporabo instrumentov za reševanje. Zlasti bi morali biti skladni z obravnavano strategijo reševanja in upoštevati razporeditev obveznosti, ki naj bi prispevale k pokrivanju izgub in dokapitalizaciji v skupini, ter porazdelitev izgub znotraj skupine, ki jo obravnava zadevna strategija reševanja.
- (b) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucija pripravi pisne sporazume o opravljanju storitev ali sporazume o začasni podpori in druge ustrezne ukrepe za zagotavljanje kontinuitete funkcij ali storitev, ki jih zagotavljajo pravne osebe znotraj skupine, vključno z nenadzorovanimi povezanimi subjekti, in tretje osebe. Ta ukrep se lahko uporablja, če:
 - ni pisnega sporazuma o opravljanju storitev;
 - raven dokumentiranosti sporazumov o opravljanju storitev ne zadostuje ali
 - ni zagotovljeno, da nasprotna stranka ne more prekiniti sporazumov, ker je organ za reševanje sprejel ukrep za reševanje.
- (c) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uporabe tega ukrepa, ko bi bilo treba pomembnim pravnim osebam po potrebi omogočiti operativno neodvisnost za podpiranje strategije reševanja, ki predvideva razgradnjo ali prestrukturiranje skupine ali institucije, vključno z uporabo instrumenta za (delni) prenos.
- (d) Če organi za reševanje uporabijo ta ukrep, bi morali zagotoviti, da so ti sporazumi o znotrajskupinskem financiranju in sporazumi o opravljanju storitev hitro dostopni in izvršljivi. Če zadevna strategija reševanja predvideva uporabo instrumenta za (delni) prenos, bi morali organi za reševanje proučiti možnost uvedbe zahteve, da se lahko sporazumi prenesejo na subjekte, ki nastanejo na podlagi ukrepa za reševanje, ali pa da se priznajo pravni učinki zakonsko določenih prenosov.

8. V zvezi z zahtevo iz točke (b) člena 17(5) Direktive 2014/59/EU, da institucija omeji svoje največje posamične in skupne izpostavljenosti, se uporabljajo naslednje zahteve:

- (a) Če strategija reševanja vključuje ločitev pravnih oseb znotraj skupine, bi morali organi za reševanje za zagotavljanje izvajanja strategije reševanja podpore po potrebi proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucija sprejme strožje omejitve glede znotrajskupinskih izpostavljenosti, da bodo te zajemale notranjo finančno medsebojno povezanost med subjekti v skupini (ali med podskupinami), ki se v skladu s strategijo reševanja rešujejo ločeno, če te znotrajskupinske izpostavljenosti ovirajo rešljivost institucije. Enako lahko velja za ločene subjekte, če je v skladu z zakonodajnimi zahtevami ali nadzorniškimi odločitvami potrebno ločevanje nekaterih dejavnosti v to vrsto subjekta, če je to potrebno za zagotavljanje verodostojnosti in izvedljivosti uporabe instrumentov za reševanje za ločen subjekt ali preostale dele znotraj skupine.
- (b) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije omejijo izpostavljenosti do subjektov s posebnim namenom, ki so povezani z institucijo z znatnimi neizkoriščenimi odobrenimi sredstvi, materialnimi jamstvi ali patronatskimi izjavami, ki niso konsolidirane v bilanci stanja institucije in ne spadajo v področje uporabe pooblastil za reševanje.

9. V zvezi z zahtevo iz točke (c) člena 17(5) Direktive 2014/59/EU, da se uvedejo zahteve glede zagotavljanja specifičnih ali rednih dodatnih informacij, ki so potrebne za namene reševanja, se uporabljajo naslednje zahteve:

- (a) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahtev glede zagotavljanja informacij, če ocenijo, da jim bodo te zahteve omogočale učinkovitejšo uporabo instrumentov za reševanje, predvidenih v strategiji reševanja, ali pripravo učinkovitega načrta reševanja.
- (b) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije predložijo informacije, ki so jih uporabile za obveščanje uprave o položaju institucije (informacije za upravo), vključno z računovodskimi izkazi ter informacijami o kapitalu in podrejenem dolgu, in so na voljo za vsako zadevno pravno osebo za izvajanje strategije reševanja, zlasti če je predvidena kot vstopna točka v okviru pristopa reševanja z več vstopnimi točkami, ter da lahko na zahtevo predložijo posebne informacije za vse posamezne pravne subjekte, katerih propad bo verjetno negativno vplival na finančno stabilnost v kateri koli jurisdikciji.
- (c) Če ima institucija zapletene znotrajskupinske ureditve v zvezi z operativnimi storitvami, bi morali organi za reševanje proučiti možnost, da zahtevajo informacije, ki so potrebne za popolno razjasnitev strukture teh ureditev.
- (d) Če organi za reševanje uporabijo ta ukrep, bi morali zagotoviti, da lahko institucije predložijo posodobljene informacije v časovnem obdobju, ki ga določa strategija reševanja, pri čemer bi morali informacijski sistemi institucij zagotavljati vse podatke, potrebne za pripravo in izvajanje strategije reševanja ter zagotavljanje podpore verodostojnemu vrednotenju pred reševanjem in med njim, vključno s podporo, ki jo določata člena 36 in 74. Institucije bi zlasti

morale zagotoviti razpoložljivost informacij, ki jih organi za reševanje potrebujejo za opredelitev:

- kritičnih funkcij;
- upnikov ali vrst upnikov, ki bodo najverjetneje pokrili izgube med postopkom reševanja;
- upnikov za obveznosti, ki so zlasti pomembne za kritične funkcije ali izvajanje strategije reševanja, kot so krite in nekrite vloge MSP in fizičnih oseb (tj. pregled po posamezni stranki ali „single customer view“), in
- pozicij, storitev in funkcij, ki so bistvene za upravljanje tveganj skupine in ki jih je treba ohranjati, da se zagotovi kontinuiteta kritičnih funkcij.

10.V zvezi z zahtevo iz točke (d) člena 17(5) Direktive 2014/59/EU, da institucija proda določeno premoženje, se uporabljajo naslednje zahteve:

- (a) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije prodajo sredstva pred reševanjem, če strategija reševanja zahteva prodajo teh sredstev in če bi imela ta prodaja v postopku reševanja resnejše negativne vplive na uporabo ali izvajanje instrumentov za reševanje oziroma če bi ju bistveno otežila. Če se uporabi ta ukrep, bi bilo treba prodati sredstva, katerih prodaja bi v časovnem obdobju, določenim v strategiji reševanja, verjetno povzročila pritisk na cene sredstev, zniževanje vrednosti ter dodatno negotovost in ranljivost finančnih trgov in drugih institucij, če imajo lahko ti učinki resnejše negativne posledice za finančne sisteme.
- (b) Poleg tega bi morali organi za reševanje proučiti možnost uporabe tega ukrepa, če bo obstoječa struktura sredstev institucije verjetno negativno vplivala na izvedljivost ali verodostojnost strategije reševanja. Če se strategija reševanja zanaša na likvidacijo sredstev, da se ustvari likvidnost za zagotavljanje kontinuitete kritičnih funkcij, bi morali organi za reševanje proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije prodajo sredstva, ki bodo v stresnih pogojih ali v trenutku uvedbe reševanja verjetno nelikvidna, in namesto tega povečajo delež sredstev, ki naj bi bila po pričakovanju bolj likvidna. Ta ukrep bi bilo treba obravnavati tudi v povezavi s sredstvi, ki bistveno ovirajo izvedljivost vrednotenja iz člena 36 Direktive 2014/59/EU. Organi za reševanje bi morali upoštevati tudi tveganje, da bodo sredstva ali finančna sredstva zadržana v tretjih državah.
- (c) Pri uporabi tega ukrepa bi morali organi za reševanje upoštevati učinek prodaje zadevnih sredstev na trg, tudi zaradi prodaj, ki jih morajo izvesti nadaljnje institucije.

11.V zvezi z zahtevo iz točke (e) člena 17(5) Direktive 2014/59/EU, da institucija omeji ali preneha opravljati posamezne obstoječe ali predlagane dejavnosti, se uporabljajo naslednje zahteve:

- (a) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije omejijo zapletene prakse v zvezi z načinom trženja, knjiženja, financiranja in upravljanja tveganj dejavnosti trgovanja in varovanja pred tveganji ter v zvezi s svojim položajem v skupini, če te prakse ogrožajo izvedljivost in verodostojnost strategije reševanja.

- (b) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije omejijo dejavnosti v tretjih državah, ki nimajo ustreznih mehanizmov za reševanje, če se ugotovi, da lahko nezmožnost jurisdikcij, da zagotovijo kontinuiteto dejavnosti podjetja v svoji jurisdikciji v postopku reševanja, oslabi zmožnost organa za reševanje, da ohrani kontinuiteto kritičnih funkcij v državi članici.
- (c) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije omejijo storitve, ki jih zagotavljajo drugim institucijam ali udeležencem na finančnih trgih, če organ na podlagi splošne ocene funkcij institucije oceni, da v postopku reševanja ne bo mogoče zagotavljati storitev in da bi lahko njihovo prenehanje ogrozilo stabilnost prejemnikov teh storitev.
- (d) Kadar je treba v skladu z zakonodajnimi zahtevami ali nadzorniškimi odločitvami ločiti določene dejavnosti v poseben subjekt, ki ne bi smel izvajati določenih drugih dejavnosti, bi morali organi za reševanje proučiti možnost, da temu subjektu prepovejo opravljanje določenih dodatnih dejavnosti, če je to potrebno za zagotavljanje verodostojnosti in izvedljivosti uporabe instrumentov za reševanje za vsak del skupine, potem ko je ločitev izvedena.

12.V zvezi z zahtevo iz točke (f) člena 17(5) Direktive 2014/59/EU o ukrepih za omejitev ali preprečitev razvoja novih ali obstoječih poslovnih področij ali prodaje novih ali obstoječih produktov, se uporabljajo naslednje zahteve:

- (a) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe omejitev za produkte, ki so strukturirani tako, da ovirajo uporabo instrumentov za reševanje, oziroma z namenom, da se zaobide uporaba instrumentov.
- (b) Organi bi morali proučiti možnost omejevanja ali preprečevanja razvoja ali prodaje produktov, za katere se uporablja pravo tretjih držav, ali instrumentov, ki jih izdajo subjekti v tuji jurisdikciji, na primer podružnica ali subjekt s posebnim namenom v tretji državi, če pravo tretje države ne določa uporabe pooblastil za reševanje, ki so predvidena v strategiji reševanja, ali ne omogoča njihovega učinkovitega izvrševanja oziroma če bo prodaja teh proizvodov verjetno resneje negativno vplivala na uporabo ali izvajanje pooblastil za reševanje. V teh okoliščinah bi morali organi proučiti tudi možnost omejitve prodaje investitorjem v tujih jurisdikcijah, kjer bi se lahko zaradi posedovanja produktov s strani teh investitorjev sprožili sodni postopki zoper organ za reševanje.
- (c) Organi bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije omejijo razvoj ali prodajo produktov, če bo zapletenost teh produktov ovirala oceno obveznosti institucije, ki jo izvede organ za reševanje, ali pa bo bistveno ovirala vrednotenje iz člena 36 Direktive 2014/59/EU.

13.V zvezi z zahtevo iz točke (g) člena 17(5) Direktive 2014/59/EU po spremembah pravnih ali operativnih struktur institucije, da bi se zmanjšala zapletenost ter s tem zagotovila možnost pravne in ekonomske ločenosti kritičnih funkcij od drugih funkcij z uporabo instrumentov za reševanje, se uporabljajo naslednje zahteve:

- (a) Organ za reševanje bi moral premisliti o uporabi tega ukrepa, če oceni, da je pravna in operativna struktura institucije ali skupine prezapletena ali preveč medsebojno povezana, da bi se lahko ohranila kontinuiteta dostopa do kritičnih funkcij v postopku reševanja ali da bi se lahko razgradile v skladu s strategijo reševanja, kar bi pomenilo razgradnjo skupine ali prenehanje ali prenos nekaterih sredstev in obveznosti.
- (b) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da skupine organizirajo pravne osebe po regionalnih skupinah ali glavnih poslovnih področjih, zlasti če se lahko kritične funkcije pripišejo nekaterim poslovnim področjem, druga poslovna področja pa ne zajemajo kritičnih funkcij, če je to potrebno za učinkovito izvajanje strategije reševanja z več vstopnimi točkami in zagotavljanje, da se lahko nekatere podskupine ali subjekti ločijo. Ta ukrep bi se moral uporabljati zlasti za centralizirano varovanje pred tveganjem in upravljanje tveganj, trgovanje in upravljanje z likvidnostjo, upravljanje zavarovanja s premoženjem, upravljanje z likvidnostjo ter druge ključne funkcije zakladništva in financ, razen če se lahko te funkcije nadomestijo s tržnimi posli z zunanjimi osebami. Organi za reševanje bi morali v skladu s strategijo reševanja preprečiti obsežne prakse med subjekti povezanega knjiženja in varovanja pred tveganji ter zagotoviti, da subjekti, ki se bodo reševali ločeno, samostojno izvajajo ustrezno knjiženje in upravljanje tveganj. Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije vzpostavijo učinkovite samostojne ureditve vodenja, nadzora in upravljanja v vsaki podskupini ali subjektu.
- (c) Če je treba v skladu z zakonodajnimi zahtevami ali nadzorniškimi odločitvami izvesti strukturo ločitev nekaterih dejavnosti, bi morali organi za reševanje proučiti možnost ločitve dodatnih dejavnosti, če je to potrebno za zagotavljanje verodostojnosti in izvedljivosti uporabe instrumentov za reševanje v vsakem delu skupine po ločitvi.
- (d) Organi za reševanje bi morali zagotoviti, da so podrejene družbe, ki so bistvene za kontinuiteto kritičnih funkcij, locirane v jurisdikcijah držav EU ali tretjih držav, ki ne ovirajo postopka reševanja.
- (e) Če strategija reševanja določa razgradnjo institucije ali skupine ali spremembo lastništva s prodajo ali prenosom, bi morali organi za reševanje proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucija organizira kritične funkcije in dostop do infrastrukture ali skupnih storitev, ki so potrebne za kontinuiteto kritičnih funkcij, na način, ki omogoča njihovo kontinuiteto. Če je to potrebno za zagotavljanje verodostojnosti in izvedljivosti strategije reševanja, bi morali organi proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije spremenijo svoje operativne strukture, da se zmanjša ali prepreči odvisnost ključnih subjektov ali glavnih poslovnih področij v vsaki podskupini od ključne infrastrukture, sistema IT, osebja ali drugih kritičnih skupnih storitev različnih podskupin. Ta ukrep bi moral vključevati upravljske informacijske sisteme. Zagotoviti bi bilo treba, da so vzpostavljene ustrezne ureditve vodenja in nadzora ter da so na voljo potrebna finančna sredstva, da lahko notranji in zunanji ponudniki storitev še naprej zagotavljajo svoje storitve.

- (f) Če je treba zagotavljati kritične skupne funkcije po izvedenem postopku reševanja, bi morali organi za reševanje proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije te storitve premestijo v ločene operativne podrejene družbe. Organi za reševanje bi morali pri uporabi tega ukrepa proučiti možnost uvedbe zahteve, da te operativne podrejene družbe:
- omejijo svoje dejavnosti na zagotavljanje teh storitev ter uporabijo ustrezne omejitve v zvezi s tveganji in dejavnostmi;
 - so ustrezno kapitalizirane za pokrivanje svojih operativnih stroškov v ustreznem časovnem obdobju;
 - izpolnjujejo zahteve, ki se uporabljajo za najem zunanjih izvajalcev za izvajanje zadevnih funkcij, in
 - zagotovijo svoje storitve na podlagi znotrajkupinskih sporazumov o opravljanju storitev, ki so v postopku reševanja trdne.

Pogoji teh sporazumov, ureditve o vodenju teh podrejenih družb in njihova lastniška struktura bi morali biti ustrezni, da se zagotovi kontinuirano opravljanje storitev po izvedenem reševanju.

- (g) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije v primeru reševanja sprejmejo preventivne ukrepe za izpolnjevanje posebnih zahtev glede vseh infrastruktur finančnih trgov, v katerih sodelujejo, vključno z dostopom do klirinških in plačilnih storitev ter storitev poravnave za vse podskupine in ključne subjekte podskupine med postopkom reševanja ter po potrebi tudi za prejemnika, na katerega so se prenesle kritične funkcije. Organi za reševanje bi morali po potrebi proučiti možnost uvedbe zahteve, da si institucije razumno prizadevajo za ponovna pogajanja z infrastrukturami finančnih trgov, za katere se uporabljajo tovrstni preventivni ukrepi, da se zaščiti dobro upravljanje tveganj ter zagotovita varno in pravilno delovanje infrastruktur finančnih trgov.
- (h) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije preprečijo kritično odvisnost institucije, skupine ali vsake podskupine od zagotavljanja storitev v skladu s pogodbami, za katere se uporablja pravo držav članic EU in ki vključujejo pogodbena določila o možnosti prekinitve pogodbe v primeru reševanja subjektov v skupini. Odvisnost se šteje za kritično, če vpliva na kritične funkcije institucije.
- (i) Če strategija reševanja z eno vstopno točko vključuje prenehanje poslovnih področij z nekritičnimi funkcijami, bi morali organi za reševanje proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije zagotovijo ločljivost teh poslovnih področij v okviru obstoječe strukture ali zunaj nje, vključno z možnostjo prodaje nekaterih dejavnosti, če jih je treba prodati v skladu s strategijo reševanja. Če je to potrebno za zagotavljanje ločljivosti, bi morali organi za reševanje proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije spremenijo svojo strukturo v tretjih državah, in sicer da spremenijo podružnice v podrejene družbe, ali pa da znotraj teh podružnic

ločijo vse ali nekatere funkcije in poslovna področja, da se pripravi izločitev teh funkcij in omogoči njihov prenos na ločen subjekt.

- (j) Če je to potrebno za učinkovito izvajanje strategije reševanja z eno vstopno točko, bi morale biti financiranje podrejenih družb, s strani nadrejene družbe skupine, ustrezno podrejeno, zanj se ne bi smel uporabljati pobot in/ali bi takšno financiranje morale zagotavljati ustrezne pokrivanje izgub tako, da se te prenesejo na pravno osebo, za katero bi se uporabili instrumenti za reševanje iz drugih podjetij v skupini, in sicer na način, ki bi zadevnim operativnim subjektom v skupini omogočal, da še naprej uspešno poslujejo. Financiranje bi moralo biti strukturirano tako, da se skupina ali del skupin, ki izvajajo kritične funkcije, ne razgradi po odpisu in konverziji znatnega dela instrumentov, za katere se uporabljajo pooblastila za odpis in konverzijo. Če je strategija reševanja odvisna od prerazporeditve kapitala in likvidnosti znotraj skupine, bi morala biti kapital in likvidnost v jurisdikcijah, ki to prerazporeditev dovoljujejo v skladu z lokalnimi regulativnimi omejitvami.
- (k) Če je to potrebno za zagotavljanje ločljivosti kritičnih funkcij od drugih funkcij, bi morali organi za reševanje proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije ustanovijo holding, ki ne bo izvajal nobenih kritičnih funkcij v okoliščinah iz točke 14(b) spodaj. V skladu s tem se uporabljajo vidiki iz točke 14(c).
- (l) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije sprejmejo razumne preventivne ukrepe za zagotavljanje razpoložljivosti ključnega osebja, njegove ohranitve ali zamenjav, če je to potrebno za izvajanje prednostne strategije reševanja, pri čemer se lahko uporabi tudi ukrep zamenjave upravljalnega organa in višjega vodstva institucije v postopku reševanja, kot to zahteva člen 34(1)(c) Direktive 2014/59/EU.
- (m) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije zagotovijo kontinuiteto upravljavskih informacijskih sistemov. Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije zagotovijo razpoložljivost informacijskih sistemov in podatkov, da lahko organi pridobijo podatke, ki jih potrebujejo za izvajanje strategije reševanja in vrednotenja pred reševanjem in med njim. Organi za reševanje bi morali zlasti proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije ob začetku reševanja zagotovijo operativnost uporabe pooblastil za odpis in konverzijo, tako da zagotovijo izvedljivost opredeljevanja obveznosti, odloga plačil ter tehničnega izvajanja odpisa in konverzije.
- (n) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucije zmanjšajo zapletenost in velikost svoje trgovalne knjige, če je to potrebno za uporabo instrumentov za reševanje, zlasti instrumenta za reševanje z zasebnimi sredstvi v zvezi z velikimi portfelji izvedenih finančnih instrumentov in drugih finančnih pogodb, zaradi pomanjkanja pregledne in dostopne strukture ali zaradi zapletenosti ali nestanovitnosti merjenja in vrednotenja produktov in portfeljev iz trgovalne knjige ter njihove notranje medsebojne povezanosti.

14.V zvezi z zahtevo iz točke (h) člena 17(5) Direktive 2014/59/EU, da institucija ali nadrejena družba ustanovi nadrejen finančni holding v državi članici ali Uniji, se uporabljajo naslednje zahteve:

- (a) Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uporabe tega ukrepa, če ocenijo, da reševanje dela banke v EU, ki je EU ne nadzoruje, ni izvedljivo ali verodostojno, ker se za nadrejeno družbo ne uporablja pravo EU. Zlasti bi morali organi za reševanje proučiti možnost uvedbe zahteve, da se vzpostavi vmesni finančni holding s sedežem v EU, če je na tej ravni potrebno izdajanje dolga, da se zagotovita ustrezen znesek in razporeditev obveznosti, ki naj bi prispevale k pokrivanju izgub in dokapitalizaciji, omogočale pokrivanje izgub na ravni operativnih podrejenih družb in zagotavljale zamenljivost obveznosti, ki naj bi prispevale k pokrivanju izgub in dokapitalizaciji, v delu skupine, ki je v EU.
- (b) Poleg tega se lahko ta ukrep uporabi, kadar je treba za zagotavljanje izvedljivosti ali verodostojnosti uporabiti instrumente za reševanje na ravni holdinga in ne na ravni operativnih subjektov, zlasti v zvezi z morebitnimi izključitvami iz instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov. Organi za reševanje bi morali proučiti možnost uporabe tega ukrepa skupaj z omejitvami operativnih dejavnosti finančnega holdinga, če operativne dejavnosti na tej ravni bistveno ovirajo izvedljivost ali verodostojnost izvajanja strategije reševanja. Organi za reševanje bi morali zlasti proučiti možnost določitve ustreznih omejitev, da se temu finančnemu holdingu prepreči izvajanje kritičnih funkcij ali storitev za druge subjekte v skupini, od katerih so odvisne kritične storitve, ki jih izvajajo ti subjekti. Po potrebi bi morala vrednost izpostavljenosti nadrejenega holdinga vsebovati le lastniški kapital in obveznosti, ki naj bi prispevale k pokrivanju izgub in dokapitalizaciji.
- (c) Če pomembna podružnica v EU opravlja kritične funkcije, katerih kontinuiteta ni ustrezno zagotovljena v načrtu reševanja zadevnega subjekta v tretji državi ali ki bi lahko povzročile bistveno tveganje širjenja okužbe, in načrt reševanja zadevnega subjekta v tretji državi tega ne rešuje ustrezno, bi morali organi za reševanje proučiti možnost uvedbe zahteve, da se ustanovi podrejeno podjetje ali pa da to zajame finančni holding iz točke (a).

15.V zvezi z zahtevo iz člena 17(5)(i) Direktive 2014/59/EU, da nadrejena družba ali podjetje iz člena 1(c) in (d) izda dolžniške instrumente ali posojila iz člena 45 Direktive 2014/59/EU, se uporabljajo naslednje zahteve:

- (a) Glede na prednostno strategijo reševanja bi morali organi za reševanje proučiti možnost uvedbe zahteve, da institucija izda dovolj velik znesek obveznosti, ki naj bi prispevale k pokrivanju izgub in dokapitalizaciji, pri čemer je treba upoštevati morebitne izgube v subjektih, ki jih zajema strategija reševanja, brez zadostnih obveznosti, ki naj bi same po sebi prispevale k pokrivanju izgub in dokapitalizaciji, ter po potrebi dodatne subjekte, ki pripadajo isti skupini. Če je strategija reševanja odvisna od zamenljivosti obveznosti, ki naj bi prispevale k pokrivanju izgub in dokapitalizaciji, bi morali organi za reševanje upoštevati lokalne regulativne omejitve in obstoječe sporazume o podpori v skupini.

- (b) Pri strategiji reševanja z eno vstopno točko bi morale biti obveznosti, ki prispevajo k pokrivanju izgub, zadostne, da zagotovijo pokritje izgub v celi skupini ter v skladu s strategijo reševanja zagotovijo celovitost in operativnost tistih delov skupine, ki izvajajo kritične funkcije. Če obveznosti, ki naj bi prispevale k pokrivanju izgub in dokapitalizaciji, ne zadostujejo na ravni podrejene družbe in če je to potrebno za izvajanje strategije reševanja z eno vstopno točko, bi morali organi za reševanje proučiti možnost uvedbe zahteve, da nadrejena družba ali holding zagotovi podrejeno financiranje podrejenim družbam, da se omogoči usmerjanje izgub iz podrejene družbe, s čimer se prepreči začetek reševanja podrejene družbe. Pobot med terjatvami podrejene družbe do nadrejene družbe ter terjatvami nadrejene družbe do podrejene družbe ne bi smela biti na voljo.
- (c) Pri strategiji reševanja z več vstopnimi točkami bi moralo biti razpoložljivih dovolj obveznosti, ki prispevajo k pokrivanju izgub, ob vsaki vstopni točki, da se pokrijejo izgube v subjektih, ki so vključeni v enoto reševanja z več vstopnimi točkami.

16.V zvezi z zahtevo iz točke (j) člena 17(5) Direktive 2014/59/EU, da institucija ali subjekt sprejme ukrepe za izpolnjevanje minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti iz člena 45 Direktive 2014/59/EU, zlasti da se poskusi ponovno pogajati glede kvalificiranih obveznosti, instrumenta dodatnega temeljnega kapitala ali instrumenta dodatnega kapitala, ki jih je izdala, da se zagotovi, da je vsaka odločitev organa za reševanje o odpisu ali konverziji te obveznosti ali instrumenta v skladu s predpisi jurisdikcije, ki ureja to obveznost ali instrument, se uporabljajo naslednje zahteve:

organi za reševanje bi morali oceniti tveganje izključitve obveznosti iz prispevanja k pokrivanju izgub ali dokapitalizaciji, upoštevajoč pravo, ki ureja to obveznost ali instrument, pri tem pa upoštevati strategijo reševanja ter med drugim (i) zapadlost; (ii) podrejenost; (iii) vrste imetnikov in prenosljivost; (iv) tveganje, da bodo obveznosti izvzete iz pokrivanja izgub v postopku reševanja, in (v) druge pravne ovire, kot je odsotnost priznavanja instrumentov za reševanje v okviru prava tretje države ali obstoj pravic do pobota.

17.V zvezi z zahtevo iz točke (k) člena 17(5) Direktive 2014/59/EU da, kadar je institucija podrejena družba mešanega poslovnega holdinga, mešani poslovni holding ustanovi ločen finančni holding za obvladovanje institucije, se uporabljajo naslednje zahteve:

organi za reševanje bi morali proučiti možnost uvedbe zahteve, da mešani poslovni holding ustanovi ločen finančni holding, če ob upoštevanju tveganja širjenja negativnega vpliva med različnimi segmenti finančnega sektorja in širšim gospodarstvom to bistveno izboljšuje izvedljivost in verodostojnost ločenega reševanja bančnih ali investicijskih dejavnosti. Organi za reševanje bi morali upoštevati prednosti za izvedljivost in verodostojnost strategije reševanja, opisane v odstavku 14.

Naslov III – Končne določbe in izvajanje

Smernice se začnejo uporabljati 1. aprila 2015.

Smernice bi bilo treba pregledati do 30. junija 2016.